

Ter verdediging: het was nooit mijn bedoeling Richard Peele in het gezicht te raken.

Ik kan me niet één situatie voorstellen waarin ik met opzet een andere edelman zou slaan, in het gezicht of ergens anders. Ik lijk totaal niet op mijn aanstaande zwager Edward Davies, die afgelopen maand nog uit de Kit-Kat Club werd gegooid omdat hij lord Dennyson op zijn neus stompte toen die zei dat hoeren vaker publiekelijk geselsd moesten worden omdat ze mannen verleiden.

Misschien had ik in zijn geval wel hetzelfde willen doen, maar omdat ik Adrian Montague ben en niet de beruchte maar aardige radicaal Edward Davies, zou ik op mijn handen zijn gaan zitten en mijn mond stijf dicht hebben gehouden, terwijl ik in gedachten een repliek formuleerde om later in een pamflet neer te pennen. Vervolgens zou ik dat pamflet inderdaad schrijven, herschrijven, redigeren, nog eens herschrijven, opnieuw redigeren en op taalfouten napluizen, totdat de tekst niet meer als normaal Engels klonk en ik mezelf ervan had overtuigd dat ik ongeletterd was, maar niemand me dat durfde te zeggen.

Exemplaren van mijn recentste en natuurlijk onleesbare pamflet worden op dit moment door Louisa Davies opgedrongen aan iedere voetganger die over de promenade in Hyde Park loopt, en dat doet ze met een zelfvertrouwen dat meestal is voorbehouden aan rijke witte mannen. Intussen treuzel

ik – een van bovengenoemde rijke witte mannen – wat aan de rand van het grasveld, en de inkt van mijn eigen stapeltje pamfletten vlekt vreselijk doordat het zweet me in de handen staat. Hoewel ik inmiddels vier in druk verschenen traktaten over hervorming heb geschreven, vind ik het nog steeds niet prettig om mijn eigen woorden gedrukt te zien staan. Onmiddellijk krijg ik de aanvechting om een pen te pakken en zinnen door te strepen. Iedereen die zegt van mijn schrijfsels te genieten, is een leugenaar of heeft absoluut geen smaak.

‘We worden gearresteerd,’ zeg ik voor minstens de zesde keer als Louisa naar me toe loopt. Haar stapeltje is duidelijk geslonken, terwijl het mijne nog even dik is als eerst.

En voor minstens de zesde keer – misschien wel de zevende, want ze is er griezelig goed in om mijn angsten uit te spreken voordat ik ze zelf kan verwoorden – antwoordt Louisa: ‘We worden niet gearresteerd. In een openbaar park gratis lectuur uitdelen is niet strafbaar.’

Ik trek mijn gebreide muts omlaag, hoewel die door al het zweet elk moment van mijn hoofd kan glijden, want dat is spiegelglad, alsof ik het heb ingevet. ‘Het gaat regenen.’

‘Het gaat niet regenen,’ zegt Louisa met iets minder overtuiging en een blik op de lucht. De hemel is grijs en de dunne wolken hebben alle kleur uit de wereld gezogen. Het park om ons heen ziet eruit als een houtskooltekening, met stakerige takken die door de Londense mist lijken te zijn uitgeveegd. We hadden een mooiere dag kunnen uitkiezen, een dag waarop er meer wandelaars over de paden flaneren, op weg om de eenden te voeren of op een van de gazons een spel te spelen. Dan zou niet elk uitgedeelde pamflet meteen zo’n enorme gebeurtenis lijken. Aan de andere kant, als het in het park drukker zou zijn, zou mijn angst gewoon de vorm aannemen van de vrees herkend te worden. Hoewel mijn vader op het moment in ons huis in Cheshire verblijft, weet elke roddel de weg naar hem te vinden, net als de spreekwoordelijke wegen die allemaal naar Rome leiden. Het nieuws dat

zijn enige zoon een radicaal pamflet uitdeelt waarin wordt opgeroepen tot sluiting van zijn belangrijkste liefdadigheidsdoel, het Saint James-werkhuis, zal hem nog voor het einde van de week bereiken.

Er passeert een lange man, die zijn overjas stevig om zich heen heeft getrokken. Hij loopt snel en met gebogen hoofd, maar Louisa steekt hem toch een pamflet toe. ‘Steunt u de sluiting van het Saint James-werkhuis, meneer?’

Hij spuugt naar haar.

Nog net op tijd springt ze opzij, en de klodder landt voor haar voeten op het pad, schuimig en geel als een ongekoekt ei. ‘Klootzak!’ schreeuwt Louisa naar zijn rug.

‘Kreng,’ is zijn reactie, en zonder zich om te draaien maakt hij over zijn schouder een obscene gebaar naar haar.

‘O, wat creatief!’ Ze strijkt een lok haar uit haar gezicht en stapt daarna alsof er niets gebeurd is op de volgende voetganger af. ‘Steunt u de sluiting van het Saint James-werkhuis? Ik heb hier een pamflet.’

Deze man blijft staan. ‘Wil je er geld voor hebben?’

‘Nee, meneer,’ antwoordt ze. ‘U kunt er gratis een meenemen. Een pleidooi voor hervorming van de hand van een nieuwe, opwindende auteur, die onder de naam John Everyman publiceert.’ Hij pakt het pamflet aan, en wanneer hij weer verder loopt, draait Louisa zich triomfantelijk naar me om. ‘Zie je wel? Zo erg is het heus niet!’

‘Je werd net bespuugd.’

‘Spuug was je er zo weer uit. En bovendien miste hij!’ Als een overwinnaar wijst ze op haar nog schone rok. Ze is veel eenvoudiger gekleed dan ik haar meestal zie: haar gebruikelijke zijden japon heeft ze omgeruild voor een halsdoek en een korte hemdjurk van grove stof boven een grijze wollen rok. Het rood van haar korte damesmantel lijkt bijna agressief; de robijn in de ring die ik haar bij onze verloving heb gegeven verbleekt erbij.

Mijn eigen kleding drijft me tot waanzin. Na maanden waarin ik alleen

maar in zwarte en grijze rouwkleren gekleed ging, komt elk beetje kleur – zelfs het onopvallende bruin en olijfgroen dat ik op dit moment draag – kakelbont op me over. De kraag van mijn overhemd zit zo strak dat ik niet eens normaal kan ademen. Of misschien komt dat door de knopen van mijn vest. Of misschien is het gewoon omdat ik kleren draag. Alles voelt veel te klein, en op elke plek waar de stof mijn lichaam raakt, jeukt mijn huid. Het is een kille, vochtige dag – zoals altijd in Londen, zelfs als het niet regent – maar toch zweet ik als een otter. Hoe werkt dat eigenlijk, zweten? Stroomt het precies tegelijk uit elke porie van je lichaam? Zo voelt het op dit moment wel. Komt er een moment waarop al het zweet uit mijn lichaam verdwenen is en er in plaats daarvan bloeddruppels op mijn huid zullen staan? Ik probeer niet naar de voorkant van mijn hemd te kijken, maar als ik het niet doe, kan ik straks aan niets anders meer denken, en misschien bloed ik wel echt, en dat móét ik natuurlijk weten...

‘Adrian.’

Als ik mijn ogen opsla, zie ik dat Louisa naar me kijkt. Ik verwacht dat ze me op mijn kop zal geven omdat ik veel minder doe dan zij – al heb ik geen idee waarom ik dat denk, want Louisa moppert nooit op me, over wat dan ook. Maar zelf loop ik al sinds we hier zijn op mezelf te foeteren dat ik veel te weinig uitvoer, dus neem ik aan dat zij hetzelfde denkt.

‘Heb je het koud?’ vraagt ze. In reactie op mijn hoofdschudden trekt ze sceptisch een wenkbrauw op. ‘Echt niet?’

Ik heb het altijd koud. Midden in de zomer heb ik het koud. Zelfs als mijn hemd doorweekt is van het zweet heb ik het koud. Al mijn hele leven zegt mijn vader dat ik te mager ben, en dat ik mijn eetlust te veel door mijn stemming laat beïnvloeden. Nadat mijn moeder was gestorven, stopte ik helemaal met eten omdat ik als de dood was dat het me ziek zou maken en ik net zo plotseling aan mijn einde zou komen als zij. Die angst transformeerde al snel in de meest geraffineerde vorm ervan, paniek, en door de paniek begon ik te kokhalzen zodra ik iets probeerde door te slikken, doodsbenuwd

dat ik zou sterven door het nuttigen van fazant, pap of lauwwarme thee. Het maakte niet uit dat zij van een klif in zee was gestapt en dat haar dood dus in niets leek op mijn eigen hypothetische overlijden. Het was gewoon het onverwachte ervan, de plotselinge schok zonder waarschuwing vooraf.

Vroeger leverde alleen mijn vader commentaar op mijn gewicht, maar in de acht maanden dat mam dood is, ben ik kennelijk een grens overgestoken, want nu voelen ook vreemden zich gerechtigd om uitspraken te doen over mijn lichaam en de tekortkomingen daarvan. En hoewel Lou de laatste tijd scheppen suiker in mijn thee doet en bij alles wat ze voor me klaar maakt zo veel boter gebruikt dat zelfs een stukje toast uit mijn handen glibbert, is de ingenomen tailleband van mijn broek nog steeds niet uitgelegd en ben ik me door mijn uitstekende heupbotten voortdurend akelig bewust van mijn eigen lijf.

Als iemand die in een casino de kaarten schudt, laat Lou haar duim langs de rand van haar stapel glijden, waardoor ik de titel en de auteursnaam kan lezen. Zelfs het pseudoniem waaronder ik liberale pamfletten schrijf, John Everyman, maakt me misselijk. Het is zo'n stomme naam... Hoe heb ik ooit kunnen denken dat hij grappig of scherpzinnig was? Ik kan zelfs geen fatsoenlijke schuilnaam verzinnen, dus hoe kwam ik erbij dat ik slim genoeg was om een heel pamflet over de hervorming van de werkhuizen te schrijven?

'We kunnen ook gaan,' oppert Louisa. 'We hoeven niet te blijven als je het moeilijk vindt.'

Ik vecht tegen de aandrang om mijn kraag voor mijn gezicht te slaan en als een zieke schildpad in mijn kleren weg te kruipen. 'Is het zo duidelijk?'

Ze wappert met haar stapel blaadjes, waardoor de fijne haartjes die uit haar vlecht zijn losgeraakt op haar voorhoofd dansen. 'Nou ja, je hebt nog niet één keer oogcontact met een voorbijganger gemaakt en je ziet eruit alsof iemand een voor een je vingernagels eruit trekt. Dus ik durf wel een gokje te wagen.'

‘Sorry.’ Ik schud mijn jas uit – geleend van een van Edwards klerken, met mouwen die centimeters te kort zijn – en probeer wat rechter te gaan staan. Bijna kan ik de por van mijn vader in mijn rug voelen, terwijl hij ‘Rechtop!’ sist, zoals hij bij ongeveer elke sociale gelegenheid doet. Alleen ben ik zeker een kop groter dan ongeveer iedereen die ik ken, dus geef ik voordat ik er erg in heb alweer toe aan het verlangen om mezelf zo klein mogelijk te maken.

‘Ik kan dit heus wel,’ zeg ik tegen haar.

‘Ik weet dat je het kunt,’ zegt ze.

‘Ik wil het.’

‘Maar je hóéft het niet te doen. Ik weet wel dat Edward en ik het leuk vinden om van achter de slagboom van de Newgate-gevangenis leuzen te schreeuwen en stenen te gooien. Maar jij weet dat ik sowieso met je zal trouwen, of je nu aan die familie-uitjes meedoet of niet.’ Ze grijnst naar me, al verdwijnt haar lach als ik die niet beantwoord. ‘En het betekent ook niet dat je niks voor de goede zaak doet. Lieve help, jij hebt het geschréven.’ Ze houdt een pamflet omhoog, en ik moet me bedwingen om haar niet tot stilte te manen. Het lijkt wel of ik denk dat mijn vader zich de hele tijd al in de bosjes ophoudt, vermomd als strenge tuinman, en nu plotseling zal opduiken. ‘Als jij dit soort verhandelingen blijft schrijven, heb ik er absoluut geen moeite mee om ze in het park te blijven uitdelen.’

Én om mijn kladversies uit te schrijven omdat ik doodsbang ben dat iemand mijn handschrift herkent, én om mijn spelling te controleren, én om het contact met de drukkers te onderhouden, én om voor de distributie in salons en boekwinkels en bij demonstraties in heel Londen te zorgen... Hoelang zal het nog duren voordat ze er genoeg van krijgt dat ik nooit voor mijn eigen politieke overtuigingen durf op te komen?

Wat heeft het voor zin om pal te gaan staan voor de armen als je dat nooit in het openbaar durft te doen? Waar wil je je straks verstoppen als je je plek in het parlement inneemt en je in het openbaar over dit soort kwesties zult

moeten stemmen? Wat voor lafaard verschuilt zich achter een valse naam en een satirische stijl?

Heel even knijp ik mijn ogen dicht en daarna zeg ik tegen Lou: 'Ik zou meer moeten doen.'

Ze wuift mijn opmerking weg met een nonchalante oprechtheid die ik koester als het fijnste goud. 'Nou ja, dus je bent niet zo schaamteloos als ik en vindt het spannend om op onbekenden af te lopen en ze je politieke overtuiging door de strot te duwen. Wat dan nog? Er zijn andere manieren om voor hervorming te pleiten.'

Mijn rug trekt alweer krom. Waarschijnlijk was het niet haar bedoeling om me te herinneren aan het feit dat ik inderdaad de kans heb gekregen om precies dat in het parlement te doen: hervorming bepleiten. Mijn vader probeerde goedkeuring te krijgen voor een verzoek tot versnelde toetreding, waardoor ik op grond van een ondergeschikte titel al in het Hogerhuis zitting zou kunnen nemen voordat ik officieel de zetel erf die hij er als burggraaf van Disley bekleedt. Daarmee hoopte hij een extra stem te krijgen tegen Edward Davies' wetsvoorstel om de werkhuizen te hervormen, dat binnenkort uit het Lagerhuis komt en in het Hogerhuis behandeld zal worden. Edward hoopte juist dat ik vóór zou stemmen en dat ik mijn radicale politieke ideeën voor mijn vader verborgen zou houden totdat de inkt van de handtekening van de koning droog en mijn vervroegde toetreding tot het Hogerhuis een feit was.

In plaats daarvan raakte ik in paniek en weigerde aan het verzoek mee te werken. Mijn vader haalde alles uit de kast om zijn zin door te drukken, al schreeuwde hij na mijn moeders dood niet meer dagelijks tegen me. Of in elk geval leidde die gebeurtenis hem een tijdje af. Maar ik ben bang dat als hij aan het einde van de zomer voor de stemming naar Londen komt, het verdriet niet langer voldoende excuus zal zijn om de boel te vertragen.

Lou gaat op haar tenen staan om een kus op mijn lippen te drukken en glimlacht daarna naar me. Het is alsof in het grijze park de eerste

lentebloesem opengaat. Ik wil niets liever dan de partner, minnaar, vriend en echtgenoot zijn die een vurige, slimme vrouw als Lou verdient. Mijn borst verkramppt.

‘Laten we naar huis gaan,’ dringt ze aan, maar ik schud mijn hoofd.

‘Ik kan dit. Ik wil dit,’ zeg ik, hoewel de overtuiging achter de woorden zo slap is als thee met een sloot melk.

‘Je kunt het en je wilt het!’ herhaalt Louisa met oprecht enthousiasme. Ze steekt haar handen in de lucht en schudt ermee, alsof ze juicht.

‘Ik kan het. Juist.’ Eigenlijk wil ik aan de voorkant van mijn hemd trekken, maar ik doe het niet omdat ik bang ben dat de stof door al het zweet – of bloed? – aan mijn borst zal blijven kleven en een zuigend geluid zal maken. Ik recht mijn rug. Mijn handen trillen, wat tegelijkertijd een gênant overdreven reactie en een inadequate uitdrukking van mijn angst lijkt.

Over het pad komt een lange, donkergetinte man met een muziekkoffer onder zijn arm onze kant op lopen. Hij ziet er aardig uit. Hij is waarschijnlijk aardig. De meeste mensen zijn aardig, toch?

Hij zal me uitlachen. En wat dan nog? Hij zal denken dat ik er gek uitzie, of dat ik gek klink, of dat ik gewoon gek ben. Nou en? Zoiets zegt hij heus niet recht in mijn gezicht. Maar hij zal naar huis gaan en zijn vrouw vertellen over de rare bonenstaak in een veel te kleine jas die hem op weg naar kantoor een slecht geschreven pamflet wilde geven, en dan zullen ze alle twee hartelijk om me lachen.

Nou. En?

Het maakt niet uit wat deze onbekende over me denkt. Het maakt wel uit. Niet. Ik wou dat het niet uitmaakte. Waarom maakt het uit? Het maakt niet uit. Het zou niet moeten uitmaken. Het maakt wel uit.

Het enige wat jij hoeft te doen, zeg ik tegen mezelf, is naar die waarschijnlijk aardige man toe lopen en aan hem vragen of hij een pamflet wil. Je hoeft hem niet diep in de ogen te kijken en je hoeft niet meer te zeggen dan dat. Hij weet niet eens dat jij het hebt geschreven. Hij zal het niet aan je vader

vertellen. Waarschijnlijk zegt hij alleen maar nee, en dan zeg jij goed, dank u wel, loopt u door, en daarna gaan jullie ieder weer je eigen weg.

De man komt dichterbij. Louisa geeft me een bemoedigend klopje op mijn schouder.

Hij gaat je niet uitlachen. Hij gaat niet denken dat je er gek uitziet. Hij wil niet koste wat kost weten wie het pamflet geschreven heeft. Hij gaat niet tegen je zeggen dat je te mager bent. Hij gaat je niet zo idioot vinden dat hij zijn hypothetische financiële steun aan de liberale partij intrekt omdat de whigs zulke vreemde snuiters zijn. Hij zal deze ontmoeting na vijf minuten vergeten zijn, maar jij zult de rest van je rottige leven bezig blijven om die te ontleden.

Ik ben mijn hele woordenschat kwijt. Alle kennis van de Engelse taal die ik eerder bezat, ben ik verloren. Zelfs als ik met een strop om mijn nek op het schavot zou staan en moest kiezen tussen iets zeggen of de dood, zou ik nog geen zin van drie woorden kunnen produceren.

De man loopt voorbij zonder naar ons te kijken, en ik zeg niets.

Louisa kijkt eerst naar mij en daarna naar de verdwijnende rug van de man, en ik zie gewoon dat ze twijfelt of ze achter hem aan zal rennen om hem aan te bieden wat ik hem heb onthouden. 'Ik...' begint ze, en daarna steekt ze een vinger op. 'Ben zo terug.'

Ik zie haar achter de man aan rennen totdat ze zo dichtbij is dat ze zijn schouder kan aanraken, ik zie dat hij zich omdraait, een pamflet van haar aanneemt en haar bedankt, en o god, zo makkelijk zou het dus geweest zijn. Wat is er mis met mij? Ik staar naar mijn handen, naar mijn knokkels, die wit zijn omdat ik het stapeltje pamfletten bijna fijnknijp. Het duizelt me en mijn ademhaling gaat veel te snel.

Word verdomme eens een man, Adrian. Jezus christus, wat ben je hopeloos.

Als Louisa terugkomt, pakt ze de pamfletten voorzichtig uit mijn verkrampte handen en voegt ze toe aan haar slinkende stapeltje. Daarna neemt

ze mijn hand in de hare. Ze draait voorzichtig aan mijn pols en ik probeer – echt, ik probeer het – de spanning los te laten die zich in mijn gewrichten heeft opgebouwd, maar lieve help, wat zijn mijn handpalmen zweterig, waarschijnlijk kan ze aan niets anders denken. En daarna vraag ik me af waarom ze erin heeft toegestemd om met zo'n zweterige halvegare te trouwen.

'Ik zal een huurrijtuig zoeken,' zegt Louisa vriendelijk. 'We gaan naar huis.'

'Maar je hebt al die pamfletten laten drukken,' sputter ik tegen, maar het is een slap protest. Ik voel me ellendig. Deze hele dag, dit hele plan is verpest omdat ik me voor de zoveelste keer niet weet te vermannen. Maar lieve hemel, wat een opluchting is het om me voor te stellen dat ik binnen een uur thuis kan zijn, in bed, zonder deze kleren aan, diep onder de dekens en met de gordijnen dicht. Waarschijnlijk zal ik de hele nacht wakker liggen en eindeloos alle gênante dingen herkauwen die ik vandaag – en de afgelopen weken, maanden, jaren, misschien wel mijn hele leven – gedaan en gezegd heb. Maar in elk geval ben ik dan thuis en hoef ik deze te krappe jas niet meer aan.

'Ik vind er ongetwijfeld een bestemming voor.' Louisa maakt het stapeltje recht door het tegen haar been te duwen. 'Of anders Edward wel.'

Mijn keel wordt droog. 'Heeft hij het gelezen?'

'Deze niet, nee. Wil je dat ik het hem vraag?'

'Misschien. Ik weet het niet. Waarschijnlijk vindt hij het maar amateuristisch.' Niemands mening – op die van Louisa na – vind ik zo belangrijk als die van Edward Davies, opstoker van het Hogerhuis en een van de meest roemruchte sociale hervormers in Londen. Ik weet dat Lou hem de eerste van mijn John Everyman-pamfletten gegeven heeft, en hoewel ze hem er niet bij vertelde wie de schrijver was, kreeg ik acuut uitslag bij het idee dat hij het zou lezen. Dit nieuwe pamflet is stukken beter dan mijn eerste poging van meer dan een jaar geleden, maar ook scherper van toon